

Жената държала въ ржце невръстното си дете, което, види се, уплашено отъ нѣкакъвъ шумъ, заплакало. Тѣкмо по това време по тѣзи мѣста обикалялъ пашата и разгледвалъ отвисоко българската крепостъ, която му задавала толкова много грижи и ядове. По писъка на детето той намѣрилъ захласнатата надъ пропастьта жена.

Пашата воювалъ отъ дълго време изъ българскитѣ земи и знаелъ вече български.

— Булка, добъръ день!

— Далъ ти Богъ добро, аго! — отговорила изплашената планинка.

— Не бой се, булка, — прибавилъ пашата — нищо лошо нѣма да те постигне, ако ми отговоришъ право.

— Добре, аго!

— Ти помага ли, когато зидаха стенитѣ на Урвичъ?

— Помагахъ, аго.

— Тогава посочи ми съ прѣстъ, кжде се намира вратата, презъ която слизатъ нощно време въ Искѣро за вода!

Студени трѣпки побили цѣлото тѣло на жената; тя онѣмѣла отъ страхъ предъ предателството, което искали да направи.

— Ако не кажешъ, ще те блѣснемъ заедно съ детето ти въ ямата! — добавилъ твърдо пашата.

Ако каже, ще предаде своитѣ братя и сестри; ако не каже, ще полети въ пропастьта заедно съ детето си.

— Не знамъ, аго! Не мога, аго! — застеняла изплашената селянка.

— Не знаешъ! Не искашъ! — завикалъ пашата. И строго заповѣдалъ:

— Блѣснете я въ пропастьта!

— Стойте! Богъ ме убилъ, ще ви кажа — и посочила къмъ витата скала.

— Еее тамъ!

— Пустнете я! — заповѣдалъ пашата и тръгналъ надолу по сипея. И другитѣ го последвали.